

[Glønborg]

man har tilfælles. Jeg vil dog lige så stille glæde mig over, at begge de to foreslåede dagsordener indeholder elementet om, at vi skal snakke om det i Udvalget vedrørende Dansk Sikkerhedspolitik. Jeg tror, at det kan blive en ganske konstruktiv samtale.

(Kort bemærkning).

Hans Hækkerup (S):

Jeg skal blot til hr. Jens Thoft sige, at jeg mener, at der er udmærket overensstemmelse mellem den tale, jeg holdt, og den dagsorden, der er foreslået. Som hr. Jens Thoft vil have bemærket, fremgår det også klart og tydeligt af dagsordenen, at vi fastholder den danske holdning til NATO-traktaten, således som den hele tiden har været. Det er jo en del af NATO-traktaten, at man netop definerer det nordatlantiske område.

Formanden:

Vi vender tilbage til ordførerrækken.

Ahlmann-Ohlsen (KF):

Da den kolde krig var en kendsgerning, skulle NATO vise sig at være det instrument, der varetog Danmarks, Vesteuropas og Nordamerikas sikkerhed. Efter Det Konservative Folkepartis opfattelse har NATO løst sin opgave med stor dygtighed. Som forsvarsalliance mellem Vesteuropa, USA og Canada har alliancen formået at være den paraply, der tillod Vesteuropa at rejse sig efter den anden verdenskrig med stor velstand til følge på et tidspunkt, hvor velstanden og friheden tragisk nok aldrig fik lov til at spire frem i den anden del af Centraleuropa på grund af kommunismens overtag.

I midten af 1980'erne begyndte imidlertid de demokratiske vinde at få tag også i Østeuropa. Lech Walesa blev den første, der satte kommunismen skakmat; herefter fulgte landene i Øst ét for ét. Vaclav Havel, en mand, vi nærer stor beundring for her i Danmark, er i dag præsident i Tjekkosllovakiet. Og mon ikke mange danske stadig har sværet ved at tro, at DDR nu uigenkaldeligt er sluttet af landkortet, og at Tyskland atter er samlet?

NATO har under disse seneste begivenheder klogelig stået klippefast – i modsætning til Warszawapagtens område. Mikhail Gorba-

tjovs reformpolitik møder som bekendt betænkelig stor modstand, og Sovjetunionen anno 1991 er et land i stor og dyb modstrid med sig selv, et land, hvor udenrigsministeren for kort tid siden måtte gå af, idet han advarede imod diktaturet. Næppe var denne udtalelse faldet, før Moskva sendte mere end 15.000 faldskærmstropper fra indenrigsministeriet ind i Baltikum med voldsomme og blodige sammenstød til følge.

Kampen for demokrati betyder store omkostninger såvel menneskeligt som materielt. Se på Golfkrigen, en lynkrig, som blev vundet ene og alene, fordi en række lande under USA's ledelse i FN-regi stod sammen og stod fast! En fanatisk diktators forsøg på at sætte verden i brand er bremset, og forhåbentlig har vi snart fredelige tilstande i hele Mellemøsten, hvor dialogen i FN-regi kan få overtaget. Man kan fastslå, at ikke bare NATO, men også FN har bestået sin prøve.

Den konservative folketingsgruppe vælger at se SF's forespørgsel i dag som et bidrag til at gøre Danmark rede til den kommende debat om NATO's fremtidige ståsted i den europæiske udvikling. Vi er ikke enige i SF's udgangspunkt, men vi er ikke kedede af, at SF får rejst debatten.

Enhver ved, at verden i 1991 er meget mindre end i 1949. Kommunikation og teknisk udvikling har bundet verden tæt sammen som forbundne kar, kunne man næsten sige. Vi kan med andre ord ikke ændre på det forhold, at en mindre, lokal konflikt den ene dag pludselig er en dødsens alvorlig og nærværende krise for vort land den næste. Under Golfkrigen var de hyppige konsultationer i NATO-regi netop grundlaget for, at Folketinget via Det Udenrigspolitiske Nævn blev så grundigt og aktuelt orienteret, som tilfældet var. Og tak for det!

Skal NATO nu til at udvide sit kompetenceområde? Det Konservative Folkeparti er ikke bekendt med, at noget medlemsland har fremsat forslag herom, men som det er fremgået af udviklingen, er det en kendsgerning, at verden på vej mod år 2000 er dynamisk, og at tingene hele tiden løbende udvikler sig. Man kan sige det på den måde, at det konservative slogan om at forandre for at bevare passer godt på NATO's filosofi og tankegang. Danmark skal selvsagt fortsat gøre sin indflydelse gældende i den europæiske proces. Vi skal aktivt deltage i di-